

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 126/2018
28.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, решавајући о захтеву Српске православне цркве, Епархије ..., ЦО ... из ..., поднетом преко пуномоћника Владимира Јанковића, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда I-4 У 6501/17 од 22.09.2017. године, уз учешће "АА" ДОО – у стечају из ..., које заступа пуномоћник Дејан Гајић, адвокат из ..., ... и Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију из Београда, Масарикова 5, као противних странака, у предмету враћања имовине црквама и верским заједницама, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца "АА" ДОО – у стечају из ..., поднета против Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију из Београда, ради поништаја делимичног решења број 46-00-556/08 од 08.10.2013. године, којим је утврђено право на реституцију имовине одузете Епархији ... Српске православне цркве, Српској православној црквеној општини ..., која се састојала од пословних просторија у укупној површини од 1180,39м² у најамној стамбеној згради саграђеној на кп. бр. 413 (старог премера) КО ... у улици ..., која данас представља зграду трговине, у ... у улици ..., на кп. 1531 (новог премера), уписане у лист непокретности број 2351 КО ... Истим решењем утврђено је да нема услова за натурално враћање наведеног објекта, па је Епархији ... Српске православне цркве утврђено право на износ од 35% од вредности наведеног објекта и обавезана је Агенција за приватизацију, као стечајни управник "АА" ДОО – у стечају из ..., обвезника исплате накнаде, да исплати опредељена средства на име накнаде Епархији ... Српске православне цркве.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, погрешно означеном као захтев за ванредно преиспитивање одлуке, подносилац истиче да је тужбом оспорено решење Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију из Београда повређена одредба из члана 36. став 1. и став 2. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, којим се од 01.05.2006. године забрањује располагање

било каквом имовином која је предмет враћања и да су правни послови и правни акти који су у супротности са ставом 1. овог члана ништави. Указује на то, да је имовина отуђена после 01.05.2006. године, због чега је изневерено легитимно очекивање подносиоца захтева да оствари повраћај имовине у натуралном облику. Сматра да у оспореном решењу нису поштоване одредбе члана 7. Закона, који се односи на субјекте обавезе враћања непокретности. Предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка, "АА" ДОО – у стечају из ..., у одговору на захтев, истиче да подносилац захтева нема правни интерес за изјављивање истог и предлаже да Врховни касациони суд захтев одбаци.

Заинтересовано лице, Агенција за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију, у одговору на захтев, предлаже да Врховни касациони суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, по налажењу Управног суда, тужени орган одлучио као у диспозитиву решења применом одредбе члана 7. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама. Управни суд је у свему прихватио разлоге образложења тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију.

Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда у свему правилна и на закону заснована, те да су њоме оцењена сва питања од значаја за решење ове управне ствари. Побијана пресуда је донета у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 498/16 од 23.02.2017. године, којом је уважен захтев за преиспитивање претходно донете пресуде Управног суда I-5 У 18189/13 од 08.09.2016. године, којом је тужба била уважена. Пресудом Врховног касационог суда Узп 498/16 од 23.02.2017. године уважен је захтев Агенције за реституцију Републике Србије, Дирекције за конфесионалну реституцију и поништена је пресуда Управног суда од 08.09.2016. године, а предмет враћен истом суду на поновно одлучивање. Тужбом оспореним делимичним решењем од 08.10.2013. године утврђено је право на реституцију имовине одузете Епархији ... Српске православне цркве, Српској православној црквеној општини ..., која се састојала од пословних просторија у укупној површини од 1180,39м² у најамној стамбеној згради саграђеној на кп. бр. 413 (старог премера) КО ... у улици ..., која данас представља зграду трговине, у ... у улици ... на кп. 1531 (новог премера), уписане у лист непокретности број 2351 КО ... Истим решењем утврђено је да нема услова за натурално враћање наведеног објекта, па је Епархији ... Српске православне цркве утврђено право на износ од 35% од вредности наведеног објекта и обавезана је Агенција за приватизацију, као стечајни управник "АА" ДОО – у стечају из ..., обвезника исплате накнаде, да исплати опредељена средства на име накнаде Епархији ... Српске православне цркве. По налажењу Врховног касационог суда, правилно је тужени орган оценио да у конкретном случају нема услова за натуралну реституцију из

разлога што објекат није у истом облику и стању у коме је био када је одузет у смислу одредбе члана 10. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама ("Службени гласник РС" 46//06). У управном поступку је, такође, утврђено вештачењем да је од момента национализације зграда која је предмет реституције реконструисана и дограђена, тако да уместо 1180,39м² данас има површину од 1801,36м², те да је вредност објекта пре реконструкције и доградње 35% садашње вредности објекта. Стога је подносиоцу захтева утврђено право на износ од 35% вредности наведеног објекта. Из изнетих разлога је правилно Управни суд одлучио да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Врховни касациони суд налази да наводи захтева према којима је "АА" ДОО из ... поступио супротно одредбама члана 36. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, а ни оспореног решења, јер је у поступку несумњиво утврђено, а што подносилац захтева у поступку није оспоравао, да непокретност која је предмет реституције није иста и не може да буде враћена у натуралном облику. Подносилац захтева је у одговору на тужбу навео да је тужени орган правилно поступио када је донео решење које се тужбом побија и предложио да Управни суд одбије тужбу као неосновану.

Налазећи да остали наводи захтева нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 28.06.2018. године, Узп 126/2018

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић